

SALEZIJANSKI VESTNIK

2 • 1985

POT PROSTOR ZA CERKEV

Danes veliko govorimo o prostoru za obredno obhajanje: krstilnik, ambon – prižnica, oltar ...

- *Toda privilegirani prostor Božje navzočnosti na svetu je človek,*
- *ker je Božje svetišče človek,*
- *ker je Bogu prijetna daritev človek,*
- *ker je prelita kri, kri Človeka.*

Če je vse to res, potem je treba dodati krstilniku, ambonu – prižnici, oltarju, prostoru teh obhajanj, tudi pot.

Pot.

Poleg zakramentalnosti liturgičnega prostora, pot.

Pot kot temeljni prostor svetišča, romarsko znamenje našega potovanja k nebeškemu Jeruzalemu. Tihota in oznanjevanje, poslušanje in občestvo, hoja in postanek, ubožstvo in preroštvo, mir in izzivi.

Svetišče se pričinja s potjo. Nadaljuje se s potjo. Svetišče povezuje pot.

Bog je določil svoje srečanje s Samaritanom ne v jeruzalemskem templju, iz katerega je bil izključen, temveč na poti. Pot, ki se je spuščala iz Jeruzalema v Jeriho in so jo pustošili razbojniki.

Pot v Jeriho.

Pot v Emavs.

Pot v Damask.

Naše poti. Poti, na katerih se uteleša Beseda, na katerih Beseda postaja maša, na katerih je odrešenje ali nasilje, upanje ali smrt.

Poti naših mest, na katerih Bog išče človeka.

Prostor za obhajanje tega srečanja, spreobrnjenja, posedovanja Boga.

Naše poti. Trpljenja polne poti. Po njih hodijo bratje in sestre, ovešene so z imeni, poslikane z obrazy, opremljene z rokami, ki ubijajo, ki delajo mamila, nasilje in povzročajo smrt.

Pa tudi poti, na katerih se poraja upanje, na katerih se zbirajo sile za solidarnost v življenju, za prihodnost, za večno Veliko noč.

Kristus je postavil svoj šotor med ljudi.

Za vse ljudi, ki so na cesti. Bogoslužni zbor postane sporočilo, znamenje zaveze z Bogom, s slabotnimi, krst za naša mesta na kolnih, oznanilo odrešenja, oltarna evharistija.

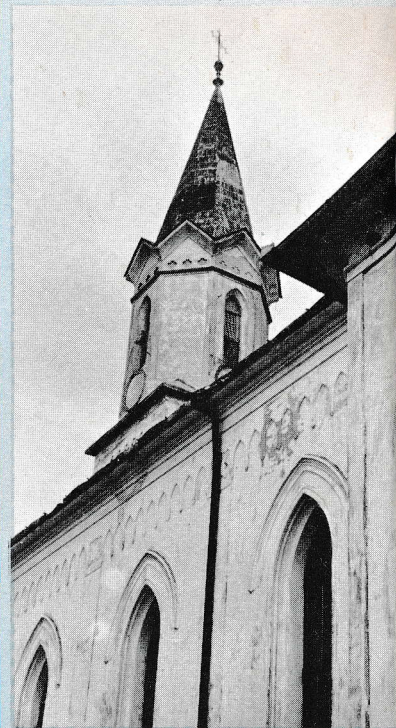
Sporočilo upanja. Ne samo za danes, temveč za jutri, ki bo preživel vsa upanja in osvobojenja zemeljske poti. Sporočilo bogoslužja, ki ostaja skrivnost na človekovi poti.

Nino Baracco – BS 1985/7

Mirko Žerjav, župnik na Rudniku, je nastopil na zagrebški televiziji (str. 12)

20-letnica salezijanskega dela na Razborju (str. 16)

SALEZIJSKI VESTNIK

Glasilno salezijanske družine
Leto 58, št. 2, 15. maj 1985

Odgovarja in ureja dr. Stanislav Kahne
z uredniškim odborom

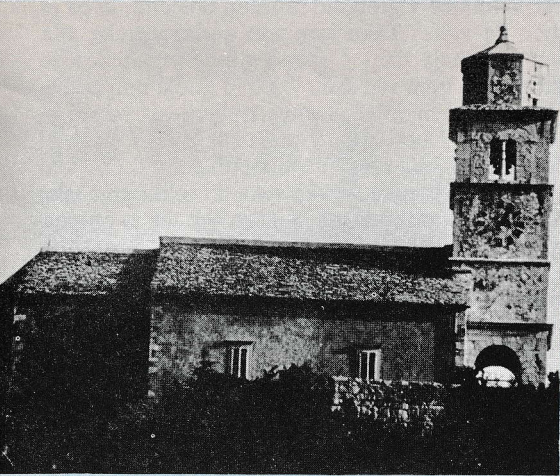
Tisk: Učne delavnice, Ljubljana

Šmarnice, srečanja in tekmovanja
veroukarjev in ministrantov zbirajo
in navdušujejo mlade kristjane

dogodki in odmevi

Hčere Marije Pomočnice vodijo v Rimu fakulteto za pedagoške znanosti, 'Auxilium'. Tam študirajo tudi mlade slovenske in hrvaške sestre. Fakulteta pa je odrpta tudi ženskemu laičkemu svetu. (str. 19)

Utrdba in svetišče Repentabor sta bili za Tržačane v času turških vpadov kraj varnosti in duhovne tolažbe. Da ohranjajo skozi rodove to trdno vero, priča njihovo vedno lepo urejeno svetišče. Tako na poseben način čutijo, da jim je Bog blizu v vsakdanjih skrbeh in naporih. Salezijanci, ki tam delujejo, utrjujejo v resnični veri tudi mlade rodove. (str. 22)

Magister novincev v Rimu

Na pobudo vrhovnega predstojnika Egidija Viganaja je svetovalec vrhovnega sveta za oblikovanje Paolo Natali sklical vse magistre salezijanske družbe in organiziral zanje poseben tečaj v generalni hiši družbe v Rimu. Tečaj je trajal od 4. marca do 21. aprila. Na njem so magistri skupaj razmišljali o novih poudarkih dokončno potrjenih konstitucij, da bi jih tako lažje posredovali novincem. Ni pa to bil le študijski tečaj, ampak tudi bratsko življenje 42 magistrstov novincev iz vsega sveta in najrazličnejših narodnosti, medsebojna izmenjava izkušenj in pregled življenja in dela v noviciatskih skupnostih. Magistri so se na tečaju večkrat srečali in pogovarjali o vzgojnih problemih novincev z vrhovnim predstojnikom in njegovimi ožjimi sodelavci. Tudi papež Janez Pavel II. jim je pokazal naklonjenost, saj jih je na začetku tečaja, pri splošni avdienci 6. marca, javno pozdravil, 26. marca pa so z njim somaševali v njegovi privatni kapeli ter ga po maši osebno pozdravili. Izredno doživetje za magistre je bil tudi obisk don Boskove rojstne vasi in tistih krajev v Turinu in okolici, kjer je don Bosko živel, študiral in deloval kot duhovnik in ustanovitelj salezijanske družbe in široke salezijanske družine. Na sliki: Vrhovni predstojnik z magistri iz Jugoslavije in Poljske.

NOVO UPANJE

Kaj je pred nami? „Kdo nam bo odvalil kamen“ (Mr 16,3)? so se spraševale žene na velikonočno jutro. Koliko grozljivih podob je pred nami!

Kaj naj damo prihodnosti? Don Bosko nas spodbuja: „Nič naj te ne vznemirja!“

„Bolje je prižgati majhno luč, kakor preklinjati temo“ (Konfucij)! Kristjani nismo zato, da bi preklinjali temo, še manj, da bi temo oznanjali. Smo glasniki veselega oznanila.

„Svet bo pripadel tistemu, ki bo ponudil največje upanje“ (Chardin).

Vrhovni predstojnik nam v Vezilu za letos daje nalogo: **PRIŽGITE SVETU NOVO UPANJE!**

Odgovorni smo za upanje sveta!

Dober vzgojitelj je veliko upanje za vsakega mladega človeka. Vsak dober človek je živo upanje za vse človeštvo. Don Bosko bi danes nam govoril: „V vas sem stavil vse svoje upanje.“

EVANGELIJ JE UPANJE

Jezus je v svojih učencih vzbujal upanje. „Vaše srce naj se ne vznemirja“ (Jn 14,1). Ob vstajenju je bil prvi dar učencem: „Mir vam bodi!“ (Jn 20,19). Jezus je postal nezlomljivo upanje kristjanov.

Kristjani so postali glasniki upanja. Pa ne kar tako, z nekaj frazami ali reklamnimi besedami, ampak zares: „Glejte, kako se ljubijo med seboj!“ Postali so upanje nečesa resnično novega.

Danes potrebujemo sveži navdih evangelija, ljudi, ki bi zaživeli blage. Kjer ljudje žive evangelij, tam je upanje. Evangeljski človek je največje upanje človeštva. Ta, ki si je blage osvojil kot najvišjo „postavo“ svojega življenja.

Kristjani v evangeliju vidimo to, kar naj bi bili svetu in za svet. Nočemo razočarati upanja človeštva. Luč je, ki jo moramo prižgati, zakaj bi preklinjali temo! Moč krščanskega oznanila je v upanju, ki se vedno znova prebuja v srcih ljudi.

DON BOSKO EVANGELJSKI ČLOVEK

„Menim, da brez vere ni mogoče storiti nič dobrega za fante“ (don Bosko). Don Bosko je vedno in povsod verski vzgojitelj. Evangelij je njegov prvi in glavni vzgojni priročnik. Sam je bil čudovit evangeljski človek. Njegova vzgojna metoda pa je bila metoda Dobrega Pastirja. Fantje so mu zaupali

kot očetu. Njegova beseda je bila preprosta in jasna. Govoril je iz notranjega prepričanja. Ob njem so se fantje počutili dobro. Postal jim je znamenje upanja. Zato so mu povsem zaupali.

Don Bosko pravi, da bi svoje fante hotel enostavno vzgojiti v dobre ljudi in dobre kristjane. Dober človek je vedno najlepša novost, vedno vzbuja upanje. Novi človek je upanje človeštva. Evangeljski človek pa je resnično nov: zaznamovan je s Kristusovo dobroto in ljubeznijo.

Don Bosko je bil rešitev za toliko fante. Vsake-mu je obljubil tri stvari: delo, kruh in nebesa! Izhal je iz evangelija. Mladim je pomenil izhod. V tedanji družbi je odgovoril na najbolj pereče vprašanje — posvetil se je zanemarjeni mladini. Postal je znamenje mladini. „Bog mu je dal zelo veliko modrost in pravičnost in srce, široko kakor peščena ravan ob morskem bregu.“ Na obrežju njegovega srca so našli svoj mir in srečo nešteti mladi ljudje. Njegov grob krasí eden najlepših napisov: Oče in učitelj mladine.

PESEM HREPENENJA MLADIH

Prisluhnimo izpovedi logaškega gojenca, ki jo je izreklo srce v globoko notranji bolečini, ki pa je nihče ne vidi. „Tako sam sem na bregu reke. / Iz noči / prihaja dan, / sonce novega upanja, / da odslej / ne bom več sam. / Ko bi ljudje bolj pogledali vame, / bi videli / moje trpljenje, / odprli bi svoje roke, / boljšali bi / moje življenje, / da ne bi več sameval / na bregu / velike reke ...“

Življenje je reka, velika reka, ki tolikokrat tako kalna teče v prihodnost. Koliko teh rek je onesnaženih, v njih zamira življenje, postajajo struge smrti in obupa. In vendar, vsak izvir je čist, bister kot kristal! „Ta grenka reka v dnu srca, kot kri, ki teče mi iz rane“ (poje popevka). Skaliti mladost, pomeni zastrupiti življenje. „Dobro družbe in Cerkve je v dobri vzgoji mladine“ (don Bosko). Dobra vzgoja je upanje za mladi rod. Brez dobre vzgoje ne moremo postati dobri ljudje. Dobra vzgoja ostaja veliko upanje lepšega jutrišnjega dne.

Livia S. si je začela vbrizgavati mamilo pri petnajstih letih in je umrla pri osemnajstih v javnem stranišču na Hansaplatzu (Nemčija). V njenem žepu so našli pismo, naslovljeno na socialno skrbstvo, v katerem je prosila za zdravljenje. „Vnovič vas iskreno prosim, pohitite, zakaj vsak nadaljnji dan me lahko tako rekoč stane življenje. Prosim vas za pomoč, da bi iz mene spet naredili zdravega, za delo zmožnega človeka.“ (Iz knjige: Mi, otroci s postaje Zoo)

Veliko klicev je naslovljenih na nas. Zgodbe živ-

ljenj, ki se ponavljajo. Vanje smo vpleteni tudi mi. Zakaj današnji svet za mlade ne bi mogel pomeniti upanja? Zakaj bi se jim moralo zdeti, da pred nami ni prihodnosti, za katero bi se ne samo splašalo živeti, ampak tudi žrtvovati? „Vsak trenutek bodite vsakomur pripravljeni odgovoriti, če vas vpraša za razlog vašega upanja“ (1 Pt 3,15). Koliko upanja je v naših odgovorih?

UPANJE KOT ZDRAVILO

Je danes sploh še mogoče upati? Razjeda nas črnogledost. Marsikoga danes tako razžre od znotraj, da se njegovo življenje dobesedno sesuje – v nič! Pogosto slišimo: Nima smisla! Vse je zastoj! Če človek ne bi bil takšna zverina! Mnogim bi danes zdravnik moral predpisati zdravilo, ki bi se imenovalo UPANJE – ko vstanejo, za dober dan, ko se zvečer uležejo, za mirmo spanje ...

Od pamtiveka sem, pa naj se je dogajalo kar koli, upanje je ostalo vedno. Mnogi se sprašujejo, če

je danes še sploh možno upanje! Pa se vprašamo: upanje, ali je to dosti ali malo? Upanje pomeni izhod, pot, smisel, življenje ... Samo nad peklom je napis, da je to kraj brez upanja, kakor je zapisal pesnik Dante v Božanski komediji.

Nimamo veliko možnosti v življenju, vsaj večina ne. Eno pa bolj ali manj imamo vsi, kar je tudi najbolj odvisno od nas: da smo DOBRI! Dober človek ne more biti črnogled, čeprav je zaskrbljen. Dober človek sam je največje upanje. Črnogledi ljudje ne morejo biti ne dobri starši in ne dobri vzgojitelji. Kdor hoče ali mora vzgajati, mora vzbujati upanje; sam mora postati živo upanje novega življenja. „Kdor govori v jeziku upanja, ta je naš brat“ (Boros).

Skupaj z mladimi bomo morali globlje zaživeti evangelij, da bi današnjemu svetu lahko bili novo upanje. Če današnjemu svetu ne bomo znamenje upanja, bomo zanj nezanimivi. Gre torej za to, da postanemo resnično evangeljski ljudje. Skupaj z mladimi bomo premišljevali evangelij, predvsem blagre!

Tone Ciglar

MARIJA IN MLADI

Kakor Jezusa imenujemo „človeka za vse čase“, lahko tudi Marijo kličemo enako:

človek za vse čase in za vse ljudi,

za vse starosti, odrasle in mlade.

Ko je letos po odločitvi Organizacije združenih narodov leto mladih, se je tudi Cerkev vključila v to dejavnost za mlade.

Na marijanski strani Salezijanskega vestnika

zato predstavljamo Marijo, ki mladim kaže vzor,

kako reševati težave življenja in

kako v polnosti sprejeti božjo ponudbo,

če Gospod kliče k popolnemu darovanju.

Mladi v dobi odraščanja se srečujejo z najrazličnejšimi težavami. Radi bi bili priznani kot polnovredne osebe, pa jih starejši odrivajo. Doživljajo razočaranja v ljubezni, v šoli, v družini, ki so včasih tako huda, da se odločajo za umik s tega sveta s samomorom. Življenje ne pomeni nobene vrednote več spričo težav, ki jih prizadenejo.

Mnogokrat se jim stemni pred očmi v temeljnih vprašanjih. Opeša jim vera v Kristusa. Opore ni več. Doživljajo celo, kako se svet bori proti luči, ki jo on prinaša, a je tema ni sprejela. Tema sili ljudi, da se zapro vase in zmrzujejo v svoji lastni sebičnosti. Niso sposobni, da bi se ljubili, zato se spoprimejo z orožjem, ki nam grozi s popolnim uničenjem civilizacije, kulture, človeštva in celotne zemlje. Mladi bi radi zgrabili vajeti sveta v svoje roke, pa njihova beseda, še polna optimizma in vere v poštenost, nič ne velja. Prihodnost je temna, v mlade duše pa reže obup.

Marija je lahko vsem mladim ljudem vzor, pot in moč. Sicer je Kristus tisti, ki je razrešil vozal prekletstva in temeljnega zla v človeku, greha. Toda Marija je nam človeško najbližja, saj je mati, žena, ki razume vsako stisko. Marija je sama izkusila, kaj je življenje v najnižjih, najbolj vsakdanjih in najnepomembnejših situacijah. Znala je razvozlati vse težave, odbiti vse zapeljive klice, ker je verovala v Kristusa in postala deležna njegove luči in njegove odrešilne moči.

Ko je prišel angel, da ji ponudi božje materinstvo in sodelovanje pri odrešilnem načrtu za ves človeški rod, se je zavedala, da jo bo njena odločitev vrgla iz njenega normalnega toka. Če bo odgovorila z ne, bo življenje teklo mirno naprej in se končalo v ozkem obzorju nazareških hribov. Če bo pa rekla da, bo sprožila celo vrsto težkih zapletov. Če bo noseča pred poroko, bo izpostavljena javni sramoti in obsodbi, morda celo smrti pod kame-

njem, obtožena bo nezvestobe svojemu ženinu in Jožef jo bo po vsej verjetnosti odslovil. Ali naj vse to vsega?

Mnoga dekleta v podobnem položaju hočejo ohraniti došednji mirni tek življenja, se predstavijo zdravnikom za kratek „poseg“, pokončajo nastajajoče življenje v sebi. Nihče ničesar ne vidi. Vse je zavito v skrivnost zdravniške ordinacije in anonimnih statistič. o splavih.

Marija pa je stopila sama iz sebe, napravila velik skok v božje naročje, dala svoj pristanek in sprejela življenje božjega Sina, ki ji bo prineslo mnogo težav do smrtnih bolečin na Kalvariji. Toda vse je postalo vir rešenja, zmage, slave.

Mladi zavračajo svet, ki drvi v samouničenje, koplje krivice na krivice, zatira najosnovnejše človeške pravice. Mnogi mladi razočarani sežejo po samomorilnem orožju, dvigajo uporno pest, grabijo za orožje in se sili upirajo s silo, kar prinaša še več krivic. Pred leti je mlado dekle v Bologni napravilo samomor tako, da je skočila skozi okno šestega nadstropja. Pri tem je še zavpila svoji materi: „Mati, skoži z menoj. Ta svet ni vreden, da na njem živiva!“

Marija je doživljala mnogo krivic – od noči

Velika noč v uniformi

*Veliko noč sem doživel. Doživel!
Trpel sem z njim in v tišini srca in hrupu
vojaške kasarne z Vstalom zapel „aleluja“.
Od doma so mi prinesli žegen.
Ko so odšli, sem se še nekaj časa sprehajal
po mestu in naletel na razstavo
nekega mladega slikarja.
Kar dolgo sem se zadržal
ob tistih dvajsetih slikah.
Na dvanajstih od njih je bil navzoč križ.*

*Zvečer sem v svoj dnevnik zapisal:
Verujem v življenje,
odkar ima tudi smrt svoj smisel.
Smrt je del življenja.
Če je osmišljena, potem lahko napišem,
da verujem v življenje.
Zakaj bi se bal, ko je pa On z mano?...*

Velika noč 1985

M.L.

Jezusovega rojstva, ko ni našla niti najosnovnejšega zavetišča za porod svojega otroka, doživljala je Herodovo preganjanje in morala bežati v Egipt. Vsaka krivica, ki jo je Jezus doživljal že ob času svojega javnega delovanja, je tudi njej zarezala rano v srce. Najhuje pa je bilo na veliki petek, ko ga je morala gledati in spremljati vsega ponižanega na Kalvarijo. Sredi sovražnih pogledov voditeljev ljudstva, sredi besnih vojakov in podivjane množice je tiho ihtela in do zadnjega trenutka stala pod križem, na katerem je visel in umiral njen Sin. Saj bi lahko nagovarjala Sina, naj si pokliče skupino pogumnih fantov in mož, ki bi osvobodili Jezusa, da bi z njim vsaj zbežala v tujino. Toda tudi tu je govorila: Fiat, zgodi se! Stopala je ob njem in „dopolnjevala, kar je manjkalo Kristusovim mukam“ (Kol 1,24). Tako je postala soodrešiteljica človeškega rodu, v kolikor je sodelovala s Kristusovo daritvijo in z njo tudi sama sebe darovala Bogu v spravno žrtev. Pridobila je celo poganškega stotnika, da ga je priznal za božjega Sina, obsodil in obžaloval nasilje, ki ga je zagrešil nad njim.

Če bi vsi ljudje tako reševali medsebojne in mednarodne probleme in spore, bi svet kmalu postal raj na zemlji. Spremeniti moramo človeka, ne le zunanjo družbeno ureditev, ki je vsaka nepopolna, pa naj bo urejena še s tako pravičnimi zakoni.

Človek je največji takrat, ko prebije „zvočni zid“ svoje sebičnosti, se zagleda v probleme celotnega človeškega občestva, vidi duhovno stisko ljudi, ki „tavajo kot ovce brez pastirja“, in ko začuti Kristusov klic za pomoč, se mu odzove. Sprejem duhovnega poklica – duhovnika, redovnika, redovnice, misijonarja, misijonarke, katehistinje – postavlja pred mladega človeka skoro nepremagljive ovire. Ljudje ga obsodijo kot „norega“, nerazsodnega. Mnogokrat nastopi proti takim celo lastna družina. Kristus je dejal v podobni situaciji svojemu nebeškemu Očetu: „Glej, prihajam, Gospod, da spolnim tvojo voljo!“ Marija je brez odlašanja dala svoj pristanek božji ponudbi in njegovim načrtom. Odpovedala se je zemeljski karieri in sprejela pot duhovnih vrednot, ki se ne merijo s karati in milijoni in stolčki v človeški družbi. V letu duhovnih poklicev, ki ga obhajamo v Sloveniji od lanskega septembra, lahko vsi, ki so kot sad molitve in žrtve mnogih dobrih duš zaslišali božji klic: „Hodi za menoj in napravil te bom za ribiča ljudi,“ dvignejo prošnjo k Mariji, kraljici apostolov: Marija, izprosi mi jasno spoznanje, ali sem poklican; Marija, izprosi mi moči, da bo spoznanju sledila tudi odločitev. Naj me stane kar hoče, želim sprejeti mesto v družbi, v Cerkvi, v božjem kraljestvu, ki mi ga ponuja tvoj Sin.“

Mladim ni še nikoli zmanjkalo moči za najvišje odločitve, če so bili povezani z Marijo in Jezusom.

St.O.

BLAGOR UBOGIM V DUHU!

Letošnje vezilo o življenju po evangelijskih blagih je vredno stalnega premišljevanja: odkriva nam smisel življenja in enkratno pot do resnične sreče. Vrhovni predstojnik Egidij Viganò nam ga je predstavil iz zdaj nam ga razlaga. Premisljamo, kaj pravi o prvem blagru: Blagor ubogim v duhu.

Odkod pričenja mladinska duhovnost (vsaka duhovnost, če je res taka, mora biti mladostna, tudi kadar je namenjena zrelim, ostarelim in bolnim – pri Bogu smo vsi mladi!)? Prav gotovo od ljubezni. Toda ljubezen pozna tisoč poti, po katerih je mogoče hoditi. Jezus je v blagih pokazal na prvo pot ljubezni in to je pot uboštva.

Nepojmljivo in pretresljivo! Če se ozremo okrog sebe, čutimo, kako vse diha po materializmu. Prvi skok, ki ga je treba napraviti, je skok pregrade 'posedovanja'. Materializma ni mogoče premagati in doseči prave duhovnosti, če ne izkusimo v svojem življenju evangelijske vrednote uboštva (gl. Mt 19, 21).

Toda kakšno razmerje je mogoče med ljubeznijo – srečnostjo in revščino? Kako naj razložimo to neverjetno nasprotje, ki ga je oznanil Kristus?

Poglejmo najprej nasprotno stran medalje. Danes prevladuje materialistična miselnost tako na Zahodu kakor na Vzhodu: povsod pleše okrog zlatega teleta bogastva! Ta drža ima svojo kapitalistično in marksistično obliko, toda cilj je isti: blago-

stanje, oblast, slava, uživanje – vse to je povezano s srebrom in zlatom, z denarjem.

Na ta način je materializem napolnil svet s krivičnostjo in žalostjo.

Obrnimo zdaj medaljo. Na drugi strani je podoba Jezusa. Govori nam o razmerju med ljubeznijo in uboštvom.

Naj predstavim tri konkretne vidike ljubezni v prvem blagru:

– Predvsem mora pristna duhovnost jasno pokazati kdo je 'bližnji', ki mu Bog daje prednost. Da bi znali ljubiti kakor Jezus, se moramo odločiti za uboge. Ta izbira nas prizadeva vsak dan in korenito preobrača modno meščansko miselnost.

– Potem nam prijateljstvo do ubogih daje pravo merilo za presojanje kaj je 'odvečnega' v našem življenju. Na ta način odkrivamo, kaj vse lahko dajemo od svojih dobrin najpotrebnejšim. S tem pa se v nas utruje vedro zaupanje v božjo previdnost, ki jo tako priporoča evangelij (Mt 6, 25). To nas navaja k preprostemu in zmernemu življenju in izganja iz njega vsako ošabnost in poželjivost.

– Nazadnje nam solidarnost z ubogimi pomaga odkrivati božji načrt glede tvarnih dobrin. Kopičenje bogastva v prid samo nekaterim je prava nepokorščina do Očeta. Zato duh blagrov zahteva, da zavzamemo stališče proti sedanjemu družbeno-ekonomskemu in političnemu redu, ki vlada v svetu. Z upoštevanjem cerkvenega socialnega nauka si moramo prizadevati za prenovo sedanje človeške družbe.

Storiti moramo torej tri korake za pravo krščansko duhovnost:

- skupaj z Jezusom skrbeti za uboge;
- osebno zaznati, kaj je 'odvečnega', da bi to delili z revnimi;
- čutiti se vpete v izgradnjo 'civilizacije ljubezni', ki je dejansko božje kraljestvo.

Iz takega sprejemanja uboštva izhaja resnična ljubezen in s tem pristna sreča.

Sedanja družba je pomnožila možnosti za užitek, toda ne za pravo radost. Povečalo se je dejansko dolgočasje, žalost, praznота srca, celo duhovna stiska in obup. Ljudje nimajo več moči, da bi se soočili z resničnostjo življenja, da bi sprejeli trpljenje in bolečine. Porabniška družba je dobila starčevski obraz.

Sprejetje evangelijskega blagra uboštva pa prinaša navdušujoče veselje do življenja, do čiste in posvečene ljubezni, pomirjajočo radost nad naravo in tihoto; veselje do natančnega dela, do izpolnjene dolžnosti, do požrtvovalnosti.

Vzrok za radost Jezusa v vseh njegovih življenjskih, tudi najtežjih okoliščinah, je bila zavest v njem, da ga Oče ljubi. Po njem to velja tudi za vsakega človeka: po Jezusu naš Oče ljubi.

Po BS 1985/3–5 – stk

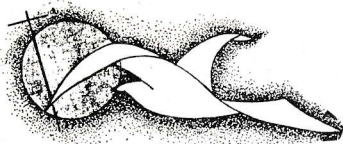
LEPO JE BITI MLAD, ČE PRAV NI LAHKO

V letu mladine večkrat slišimo vzklik:
„Mladi, vi ste upanje jutrišnjega dne!
Vi ste upanje Cerkve in družbe!“
Res, oči vseh so uprte v vas.
Vsi nekaj velikega pričakujemo...
Zdi se mi, da smo podobni kmetu,
ki spomladi opazuje polje in vprašuje:
„Polje, kaj mi boš letos rodilo?“
Polje pa mu odgovarja:
„Ljubi človek, povej najprej ti meni,
kaj si ti pripravljen storiti in meni darovati,
šele potem ti lahko povem,
kaj smeš od mene pričakovati.“
Ne bi smeli prezreti tega odgovora narave.
Tudi mladi nam na naša vprašanja odgovarjajo:
„Povejte nam, starejši bratje in sestre,“
kaj ste nam pripravljeni nuditi,
in vam povemo, kaj lahko od nas pričakujete.“

Mladost ... Lepo je biti mlad, pravijo eni. Odgovorno je biti mlad, pravijo drugi. Nič kaj lahko ni biti mlad, pravijo tretji. Ne spleča se živeti, pravijo četrti ...

Ko človek opazuje reko mladih, njihova hote-nja in njihove vrednote, velikokrat zastrmi nad velikodušnostjo, plemenitostjo, poštenostjo, požrtvovalnostjo, zvestobo; nemalokrat pa tudi zatrepeta spričo plitkosti idealov, ki jih kažejo v vsakdanjem življenju. Prerokov, ki napovedujejo položaj mladine leta 2000, je veliko. Nekatere napovedi in sedanje ugotovitve so zelo pesimistične. Jože Bajzek v svoji študiji o vrednotah mladih ugotavlja: „Današnja mladino zaznamuje odsotnost velikih idealov, vrednot, načrtov, smisla življenja. So to le znamenja strahu pred družbeno in kulturno brezizhodnostjo ali pa jih je strah, da bi se ustavili, oziroma, da bi se izpostavili prevelikemu razočaranju?“ Vrhovni predstojnik salezijancev Egidij Viganò pa zatrjuje: „Za mlade obstaja možnost rešitve – v srečanju s skrivnostjo!“

Eden prednostnih trenutkov za srečanje s skrivnostjo so nedvomno duhovne vaje – dnevi zbrano-sti. To je čas milosti, čas vsestranske duhovne poglobitve in novega religioznega izkustva, kar je za vsakega, zlasti mladega kristjana, izrednega pomena. Mnogi pastoralni delavci, ki svojo mladino redno in načrtno usmerjajo na taka duhovna srečanja, zatrjujejo, da se prav iz vrst le-teh oblikuje jedro zrelih, zavzetih in odgovornih kristjanov, ki so v veliko oporo pri uspešnem dušnopastirskem delu.

Skoraj redno je sad duhovnih vaj pri mladih kristjanih želja po globljem prijateljstvu s Kristusom in s soljudmi. V njih se poveča čut pripadnosti Cerkvi. Ponosni so, da so člani te velike družine kljub njenim človeškim slabostim. Začutijo potrebo, da se dejavno vključijo v življenje svoje župnije. Na svoje domove odhajajo z željo in sklepom: začeti znova bolj radikalno hojo za Kristusom po priprošnji Marije, Matere Cerkve.

Duhovne vaje so nadalje priložnost za:

- izkustveno srečanje z Bogom ob poslušanju in premišljevanju božje besede
- izkustvo molitve (zasebne in občestvene)
- doživetje lepote in bogastva liturgije (maša, adoracija ...)
- spokorno bogoslužje s spovedjo je navadno eden najmočnejših posegov božje milosti
- izkustvo prijateljstva
- izkustvo veselja brez greha itd.

Nekoga pa se Bog ‚dotakne‘ šele pozneje, ko se v vsakdanjosti svojega življenja vrača na vse tisto, kar se je med duhovnimi vajami dogajalo. Saj se duhovne vaje z odhodom iz doma duhovnih vaj pravzaprav šele začenjajo. Marsikdo si želi poglobljati sporočilo duhovnih vaj ob osebnih stikih z voditeljem duhovnih vaj ali pa s skupnostjo, v kateri je preživel dneve zbranosti.

Ko srednješolec Leon premišljuje o potrebnosti in koristnosti duhovnih vaj za mlade kristjane, med drugim pravi takole:

„...Naj vam zaupam, da sem vsake duhovne vaje že vnaprej z nestrpnostjo pričakoval. Kajti še tako poln sod se enkrat izprazni. Tako se izprazni tudi mlad človek v družbi, ki ni naklonjena veri, ljubezni, nekim višjim vrednotam. Začel mi je upadati pogum, v mojo dušo se je vse bolj naseljeval nemir. Cutil sem potrebo po novih močeh, po hrani, ki mi bo nudila duhovne energije in miru za nadaljnje življenje s številnimi zaprekami. Vse to sem odkril pri vas, v vaši topli sredini v Želimljem. Z veseljem sem se udeležil duhovnih vaj za osnovnošolsko mladino, pa tudi srečanj, ki so vsako leto za srednješolce. Najrazličnejše teme, ki smo jih obravnavali, skupna bogoslužja, delo po skupinah, priložnosti za res iskreno spoved ter molitev v don Boskovi kapeli ... Vse to je napolnjevalo mojo dušo, utrjevalo mojo vero in mi dajalo moč za nov začetek.

Mislim, da so mnenja vseh tistih, s katerimi sem se srečeval, podobna. Upam, da vam bodo moje izkušnje v pomoč, da boste ohranili to obliko vzgoje mladih in še vnaprej pomagali meni in še številnim drugim pri rasti v dobre kristjane in poštene ljudi ...“

Leon, prav lepa hvala za spodbudo. Prijatelji mladih v Želimljem pa obljublamo, da se bomo še naprej trudili, da bo želimeljska dolina in življenje v domu duhovnih vaj tudi v bodoče oaza miru, molitve in vesele razigranosti.

I.T.

ČLOVEK ODNOSNO BITJE

Precej sosedov in znancev jo je obiskalo doma med boleznijo. Vedeli so povedati, da ni bila bogvekakšna mati. V bolnico je prihajalo le nekaj prijateljev. To si bili predvsem njeni otroci. Kako je znala vsakega posebej zaviti v svojo nežnost. Ko se na postelji ni mogla dvigniti, je neprisiljeno, kot zna le mati, namignila temu ali onemu, češ, le skloni se malo, naj te ne bo sram, da te pobožam, ti povem besedo na uho... – Ta drugi je zaradi težkih razmer z zamučo zaključil sredno šolo. Ni bil pobožen, fant pač, in mati bi ga za nič na svetu z besedami ne pripravila, da bi šel tisti dan k spovedi in k obhajilu. Pa je šel – s prijateljem. Čez čas je dobil tudi prvo plačo. Sto želja je imel v srcu, a trdno se je bil odločil le za eno. Prvi zaslužek je dal svoji materi.

To ni zgodba. Je resnica in to vsakokrat, ko starši tko z otroci vezi, ki se dajo na dolgo razlagati, razumeli jih bodo pa le tisti, ki jih živijo. To so odnosne vezi med ljudmi, ko se drug drugega prepoznavamo, ko se počutimo naravnane drug na drugega, ko smo drug za drugega neprestan izziv – klic, ki izvajlja odgovor. Čutimo, da se tako drug ob drugem vsestransko uresničujemo kot ljudje in kot kristjani.

Do zadnjih vlaken naše duše in srca smo ljudje odnosna bitja: ne le otrok do matere ali morda še mati do otroka. Vsak človek je odnosno bitje ne samo do drugega (JAZ – TI), temveč tudi do vsega, kar počne, do svojega poklica in dela. Tudi v delu in poklicu je klic drugega zaznaven in brezpogojno izzivajoč: nekdo pričakuje naš(o) odgovor(nost). Kadar se v poklicu ne sliši ta klic in izziv, takrat tudi odgovor(nost) nima korenin. Odgovor in odgovornost izhaja samo iz vprašanj: kdo, komu, za koga ...? Tisti, ki kliče in tisti, ki odgovarja, sta živi osebi v medsebojnem odnosu. Nobenega osebnega odgovora in odgovornosti ni ob vprašanjih: česa, čemu, za kaj? Tu ni več dveh oseb, ki sta v medsebojnem odnosu. Tu je le človek, ki se srečuje s stvarjo. Človek brez odnosa popredmeti in neodgovorno pojmuje ne le poklic in delo, temveč

tudi svojega bližnjega. Če zanj ni klic, izziv, potem je le sredstvo, stvar (ONO), ki jo je treba izrabiti in izkoristiti. To je pa bolj lastno živalskemu svetu.

Odgovornost je do drugega ali je pa ni

Pri nas se nujnost (vsestranskega?) razvoja osebnosti še kako poudarja. Izhaja iz zakonskih predpisov, najdemo jo tudi v učbenikih.

Če pa se vprašamo za cilj, za smoter takega razvoja osebnosti, ostrmimo. Gledanje na človeka in na njegovo vzgojo in izobraževanje, namreč uradno, mora biti marksistično, kar v našem sistemu pomeni tudi materialistično. Dosledno temu je ta naš veliki subjekt proizvajalec, to pomeni sredstvo v službi določenih družbenih in gospodarskih interesov kolektivističnega tipa. S takim smotrom vzgoje in družbenega življenja pa niti samoupravljanje ni rodilo novih, zaželenih medčloveških odnosov, razen morda v negativnem smislu. „Skoraj v vseh delovnih organizacijah prihaja do sporov in ‚ribarij‘, ki spominjajo na staro načelo: deli in vladaj“ (J. Rugelj, Delo, 12. jan. 1985, 16). V naših zbornicah pa ni nič drugače (prim. tragikomedijo Pod Prešernovo glavo in Pismo ljubljanskih šol srednjega usmerjenega izobraževanja, Delo, 11. apr. 1985, 6). Razumljivo je, da se „uradno“ opeharjen proizvajalec začne zapirati v svoj mali svet, da bi tam morda le še našel kakšno osebno zadovoljstvo. Povprečni slovenski človek postaja vrtičkar majhne ograjene gredice lastnega jaza. Klic in glas drugega je v takih družbenih odnosih neupoštevani in neslišen ali pa izmaličen in neprepričljiv. Ne terja osebnega človekovega odgovora. Razen tega je bližnjik prav tako pogreznjen v taisti mit in njegovo oko je preveč motno, da bi razen sebe mogel zaznati in ceniti še to, kar je drugega. Zato je toliko vprašanj o odgovornosti v naši družbi, a so vsa brez slehernega odmeva, ki bi pokazal izhod iz stiske. Če ni družbe odnosov, tudi ni odgovorne družbe. To doživljamo.

(Po)klic – odgovor(nost)

Žena, ki po mnenju sosedov „ni bila bogvekakšna mati“, pa je znala svojim vcepiti nekaj, kar danes potrebujemo bolj kot vsakdanji kruh, in po čemer stradamo bolj kot črnci v Sahelu: mati je bila umetnica medčloveških odnosov z otroci in z drugimi, zato so jo obiskovali (čeprav so jo sodili po svoje). Otrokom je znala vcepiti, da je človek nekaj več kot vrtičkar, in da človek ni le proizvajalec v svojem poklicu. Ko drugi sin doseže poklic, ga zaživi v odnosu do matere (do drugega!). Med sto lastnimi željami izpolni le eno – v odnosu do nje. Prinese ji prvo plačo. Več kot denar in sto želja je človek, ki je njegov izziv in ga (tudi nemo) kliče k

odgovornosti. Sinovo dejanje ni le izpolnitev njene „zadnje želje“, čeprav tudi to ne bi bilo nepomembno.

Temeljna izkušnja osebnega odnosa do drugega, zaradi njegovega klica in naše osebne poklicanosti, je predvsem izkušnja etične odgovornosti. Tu ne gre za glas vesti, temveč za čisto določen zunanji glas bližnjika, ki pričakuje, da ga poslušamo, sprejemamo in priznamo kot osebo. To je prva etična zahteva, ki pa potegne za seboj še druge. Ker je drugi učlovečeno bitje z določenimi potrebami, koreniti „da“ osebi pomeni tudi „da“ določenim stvarem, ki jih ta oseba pričakuje od nas, tudi v našem poklicu.

Starši in vsi, ki spremljajo otroka, prvi slišijo njegov klic in skušajo nanj odgovoriti. Z vsem svojim bitjem je otrok staršem in drugim osebam nenehen klic, da bi ga sprejeli in mu pomagali pri uresničitvi ter zorenju. In tudi otroka so starši poklicali, da bi bil zanje nekdo, soudeležen pri dialogu življenja, da bi bil odgovor na njihovo ljubezen.

Človek se prebudi v človečnosti šele, ko se začne obnašati kot človek, ko drugi (starši, bratje in sestre, sodelavci ...) zanj niso več sredstva, ki zadovoljujejo njegove osebne zahteve in potrebe, temveč osebe, ki se prav tako uresničujejo v človečnosti s pomočjo drugih.

Klic neizrečeno Drugega

Živa potreba, v kateri se nahaja drugi, ni le izjemen klic, temveč je to trajno stanje, kajti vsak človek nenehno potrebuje drugega, da živi kot oseba. Klic tudi ni nujno izrecen, z besedami, lahko je tak klic že prisotnost drugega. Drugi stoji pred nami in je za nas klic k odgovornosti. Tega glasu bližnjega ne moremo utajiti, zato svoji odgovornosti ne moremo ubežati. Lahko odgovorimo ali ne, ga sprejmemo ali zavrnamo, toda ostanemo odgovorni. Vsak človek je svoboden narediti to ali ono. Svoboden je izbrati ta ali oni poklic, ga opravljati vestno ali grajalno, tudi glede na klic bližnjika, toda ostane odgovoren.

Taka odgovornost pa je brezpogojna in presega-joča samega človeka. To, da je kdo odgovoren, ni odvisno od kulturnih, gospodarskih, socialnih ali političnih okoliščin, v katerih živi. To ni odvisno niti od tega, če je drugi telesno ali umsko slabotnejši ali močnejši, zdrav ali bolan, iste rase, naroda, vere, prepričanja ... ali ne.

Glas in klic bližnjika razvrednotimo, če ga poj-
mujemo le kot zgodovinsko – horizontalno nuj-
nost, češ, saj smo vendar ljudje. V klicu bližnjega
je vedno nekaj brezpogojnega in presega-jočega, ki
se v vseh verstvih povezuje z Bogom Stvarnikom.

Bog v Svetem pismu npr. od Kajna ne zahteva le odgovora za njegovo dejanje, temveč ga naravnost vpraša: „Kje je tvoj brat Abel?“ Človekov odgovor danes marsikdaj hoče biti prav kajnovski: „Ne vem. Mar sem jaz varuh svojega brata?“ (1 Mz 4,9).

Če pa na glas drugega odgovorimo z osebno prizadetostjo, nas to osvobaja začaranega kroga moraste uspešnosti in nas sooča s skrivnostnim duhovnim dnom naše osebnosti. Edino tako lahko do konca osmislimo svoj poklic, ki, slej ko prej, zahteva od nas zastonjsko ljubezen in darovanje za drugega. Navdihuje nam dobroto, ki misli le, kako osrečiti drugega. Prav te lastnosti pa človeka in njegov poklic določajo mnogo globlje kot gola produktivnost v bolj ali manj (ne)uspešnem delovnem procesu.

A.S.S.

UGOTOVITVE SOCIOLOGA MILANESIJA O MLADIH

Na srečanju v Stommelnu v Nemčiji od 20. do 21. oktobra 1984 je Giancarlo Milanesi, profesor na salezijanski univerzi v Rimu podal svoje izsledke o mladini danes. Njegove izjave: k mladim ne spadajo samo tisti, ki so rojeni pozneje kakor mi; zaradi njihovega vedno manjšega števila vedno bolj izgubljajo tudi pomembnost. K mladim spadajo tisti, ki so odrinjeni na rob dogajanja. V svojem razvoju jih družba vedno dlje veže na isto stanje, ker ne zmore dati novih ciljev. Mlade današnja družba ‚parkira‘ v šoli: ta traja vedno dlje, in mladi so vedno dlje odvisni od svoje družine. To povzroča veliko brezcilnost in nestrpnost v mladih. Iz družin morejo priti ali dovršene ali pa tudi uničene osebnosti.

BS 1984/17

MALO SEMENIŠČE – SREDNJA VERSKA ŠOLA V ŽELIMLJEM

Sprejema kandidate za duhovniško in redovniško življenje. V salezijanski družbi moreš živeti kot: duhovnik, sobrat pomočnik ali stalni diakon. Pridi in poglej.

MALO SEMENIŠČE,
Želimlje 46, 61292 IG
(tel. 061/662-426)

DON BOSKOV ROKOHITRC

Mirko Žerjav na zagrebški TV

Menda je Mirka Žerjava privabila v salezijansko družbo simpatična podoba don Boska rokohitrea.

S to umetnostjo je ustanovnik salezijanske družbe navduševal fante, da so se navezali nanj, ga imeli radi in bili tako pripravljeni sprejeti tudi njegova navodila za globoko krščansko življenje. To je bil eden od don Boskovih vzgojnih 'prijemov'.

Prav tega se je Mirko že kot kandidat za salezijansko družbo oprijel, se vztrajno vadi in izpopolnjeval.

Danes je eden od najbolj poznanih rokohitrskih umetnikov v Jugoslaviji.

Nastop Mirka Žerjava na zagrebški TV je bil nekaj enkratnega. To je bilo v četrtek 28. marca med predvajanjem 'Kviskoteke'. O njem poročajo beograjske Večernje novice naslednjega dne z velikimi debelimi črkami: 'Posle mise mađioničar'. Podnaslov: 'Tajanstvena ličnost sinočne 'Kviskoteke', župnik Mirko Žerjav iz Rudnika kod Ljubljane'. Potem časnikar Bora Djordjević pripoveduje:

Na svetovnem kongresu rokohitrcv v Bologni je župnik pred začudenimi gledalci bele listke spremenil v sveženj dolarjev, mark, lir – kolikor ste hoteli! Nejeverno so jih navzoči jemali v roke, gledali, preobračali – ni kake prevare, bili so pravi!

Na koncu vsake točke – pravi Žerjav z nasmeškom in ne brez ponosa – bi lahko nastopil nevden. Ljudje po dvorani bi me lahko otipavali, toda nihče me ne bi mogel videti.

Tako pripoveduje župnik Žerjav o svoji veliki ljubezni do rokohitrskega hobija, v katerem si nenehno izmišlja vedno nekaj novega, še izvirnejšega, duhovitejšega, neverjetnejšega od prejšnjih slepil, z največjim zadovoljstvom.

– Glejte, zjutraj sem se spomnil nekaj novega in takoj bom to vadi, je dejal navdušeno in pokazal nekaj iz svojega rokohitrskega repertoarja. Lahko bi bil ne vem kako utrujen, toda ko se lotim te zabave, mi vsa utrujenost izgine. Veseli me, ko vidim, kako ljudje uživajo v mojih trikih ...

Poklic je eno – zabava pa nekaj drugega

Župnik izvaja vse trike z lahkoto, spretno in hitro. Neko posebno zadovoljstvo prehaja na gledalca. Vendar, koliko volje in

vztrajnosti je bilo treba, da se je navadil vseh teh trikov. Papirnati krogi, ki po želji spreminjajo barvo, na koncu pa spet postanejo beli. Tako je Mirko Žerjav pred nami raztrgal Dolenjski list na koščke, jih zmečkal, potem pa jih je z eno potezo 'hokuspokus' razgrnil kot cel list, kakor če bi bil malo prej kupljen v kiosku!

Z rokohitrsko umetnostjo se je Žerjav začel ukvarjati že kot študent. Kot vzgojitelj je nekoč v domu za fante v prevzgoji pokazal nekaj trikov, da bi jih spravil v dobro voljo ... Fantje so bili navdušeni. Še večkrat se je moral vrniti k njim, da jim pokaže svoje večine, a kar je najpomembnejše, fantje so postali bolj ubogljivi in disciplinirani.

– Nastopil sem tudi v Vatikanu, pravi Žerjav. Bili so navdušeni.

– Ali imate kake težave s tem hobijem zaradi svojega duhovniškega poklica?

– Ne, strogo ločujem svoj duhovniški poklic od te zabave. V svoji župniji teh trikov ne kažem. Ko so mojim krajanom pripovedovali, da sem magijec, niso verjeli. Rekli so: 'To bo najbrž pomota ali pa laž. Naš gospod župnik se ne ukvarja s takimi neresnimi zadevami.'

POSODOBITVENI TEČAJI ZA ZVEZO BIVŠIH GOJENCEV

„Izvedenci so dognali, da bo v 15 letih četrtnina prebivalstva opravljala stroko, ki je danes še ni; dva od treh delavcev bosta morala spremeniti delo; ustvarjenih bo dva do tri milijone delovnih mest z več kakor 250 večinoma novimi strokami.“ To je bila ena od ugotovitev na tečaju za posodabljanje Narodne zveze bivših don Boskovih gojencev v glavnem salezijanskem domu v Rimu od 14. do 16. decembra lani. Udeležilo se ga je več kot 80 inšpektorialnih voditeljev iz cele Italije. Tema srečanja je bila: „Delo in nezaposlenost kot vpliv na kulturo, prosti čas in salezijanski slog.“

Nastopa brez honorarja

Mirko Žerjav je neštetokrat nastopil pred otroci, predvaval trike za stare in mlade, za zdrave in bolne, toda nikdar ni vzel niti dinarja honorarja. Nastopil je tudi v Ameriki, rad se spominja prireditve za hrvaške izseljence v Kišineru. Ljudje so prišli tudi 200 km daleč, da bi uživali v njegovih umetnijah. Pravi, da so Američani veliki ljubitelji rokohitrskih umetnosti in mnogi se amatersko ukvarjajo s tem hobijem.

– Vedite, mi umetniki varujemo svoje skrivnosti, kar smo dosegli s trdim delom ... Študiral sem tudi slavnega Hudinija, ki je bil gotovo eden izmed največjih rokohitrcv. Njegova žena ni pustila, da bi razkril neka neverjetna spoznanja, da bi jih kdo ne zlorabil.

– Mar je mogoče zlorabiti magijska znanja?

– Seveda. Zločinci bi lahko zlorabili tako trike kakor hipnozo. Menim pa, da policija ve za te vrste „rokohitree“.

– Kdo lahko postane rokohitr?

– Vsakdo, toda dolgo in potrpežljivo se mora učiti in vaditi. Za hipnotiziranje pa je potrebna močna koncentracija.

Ob slovesu nam je ta izjemno simpatičen in dobrušen človek skoro z grenkobo dejal:

– Žal mi je, da nimam kakega mladega človeka, ki bi ga to zanimalo, da bi mu posredoval svoja mojstrstva in vse kar sem se v življenju naučil, odkril, spoznal.

Na zagrebškem kvizu je Mirko Žerjav zelo spretno pokazal nekaj svojih znamenitih trikov, med temi tudi spremenitev belih listov v dolarje, marke, lire in dinarje ...

Zdaj svojo umetnost prikazuje po slovenskih skupnostih v Ameriki – za novo cerkev v Radencih ...

Pripravil stk

Moj sin je salezijanec

(Pismo Mariji)

Draga Marija!

Moj sin je salezijanec: danes, ob koncu noviciata, je napravil svoje prve redovne zaobljube skupaj s svojimi sonovinci.

Ko sem ga gledala na kolenih pred oltarjem in sem ga slišala z mirnim glasom izgovarjati besede svoje popolne posvetitve, sem sama sebe znova videla z dojenčkom na rokah pred tvojim oltarjem, ko sem te prosila, da bi mu bila ti vedno ob strani in bi njegova pot v življenje bila vedno varna in trdna. Tedaj seveda nisem mislila na današnji dan, toda sedaj, ko gledam nazaj, razumem, da si ga ti, draga Marija, postopoma pripravljala za ta korak.

Zahvaljujem se ti za to in te prosim, da ga še nadalje podpiraš. Danes se hočem pridružiti darovanju mojega sina in ga znova darovati Bogu v popolno daritev. Zato te prosim, da sprejmeš za svojo to mojo daritev, da bo tako preko tebe bolj Bogu všeč.

Gospod, jaz sem ena od mam teh fantov, ki so ti darovali svojo mladost in svoje življenje. Ne vem, zakaj si hotel imeti mojega sina; ne vem, kaj pripravljaš zanj v bodočnosti: to samo ti veš!

Od tega tvojega skrivnostnega načrta poznam samo tole: da so on in vsi njegovi prijatelji srečni, ker so ti darovali svojo lepo mladost in nam staršem ne ostane drugega, kakor da se udeležimo njihovega veselja s tem, ko se jim pridružimo v njihovi daritvi.

Ti si nam jih dal in mi smo jim pomagali zrasti: bili so naše veselje, naša skrb, naše upanje. In sedaj, čeprav z bolečino in ganotjem slovesa, ti jih darujemo, da bi bili kot don Bosko zgled in luč upanja tolikim mladim.

Gospod, ti fantje so od danes tvoji: napravi jih velikodušne, uslužne, čiste in ponižne, kot jih sam želiš.

To je molitev ene od novih mam Marjet, ki ti govori v imenu vseh staršev.

Janezova mama

Iz „*Maria Ausiliatrice*“ 1984 – Z.I.

SALEZIJANEC – KAPLAN AVSTRIJSKEGA DRŽAVNEGA ŠPORTNEGA MOŠTVA

To je Bernhard Maier: kot duhovni asistent je bil navzoč na zimski olimpiadi v Sarajevu in na poletni v Los Angelesu. Njegovi prijatelji ga še vedno sprašujejo o vtisih. V Los Angelesu „sem se počutil zelo dobro, bil sem sprejet in cenjen, tako od atletov, s katerimi sem pripravil živa bogoslužna obhajanja, kakor od drugih navzočih športnikov. Drugače kakor v Sarajevu, je bilo delo duhovne asistence v Los Angelesu lažje, manj kaotično, z manj zunanjimi pritiski in z veliko odprtostjo in pripravljenostjo soočiti se z vprašanji o smislu življenja in vere“.

BS 1985/1

IZ MAJCENOVE MISIJONSKJE TORBE

Naš zaslužni misijonar Andrej Majcen ima sojo misijonsko torbo vedno polno. Napolnjujejo jo naši misijonarji in misijonarke, še posebno pa njegovi nekdanji gojenci ali sobratje iz Kitajske in Vietnama. Za to številko Vestnika je pripravil tele novice:

Jože Kramar iz Papue (5.3.85): Veselim se srečanja misijonarjev v Stični. Tako bom zbrano obhajal svojo 50-letnico odhoda v misijone z Vami, hkrati pa tudi 50-letnico mojih prvih zaobljub. Upam, da bosta prišla tudi Jože Bevc s Colle D. Bosca (bil je misijonar v Siamu) in Franc Visočnik iz Dalmacije. — Obiskal nas bo novi glavni svetovalec za misijone Luka Van Looy. Hvala za denar za izgradnjo nove, slovenske cerkve v Araimiriju. Rad bi jo končal maja letos. — Menda nam pridejo pomagat laiški misijonarji. Avstralski prostovoljci se niso ravno obnesli. Če bomo mogli vzgojiti domačega katehista, bo že velik korak naprej. V delavnici imam 70 fantov, učijo se po šest ur na dan.

Ludvik Zabret (febr. 85): Pripoveduje o delu v provinci Bombay. Dela v Nasiku, kjer je noviciat in filozofski del bogoslovja. Skrbi za prehrano 20 novincev in 40 klerikov z velikega vrta, ki mu ga oni tudi pomagajo obdelovati. O tem našem pridnem sobratu je lep zapis v letošnjih šmarnicah Po Marijinem vzoru, ki jih je pripravil p. Miha Žužek DJ.

S. Julijana Špur: Oglasila se je z misijona v Braziliji. Septembra bo obhajala 50-letnico misijonskega življenja in dela. V zavodu z 800 gojenkami poučuje verouk uslužbenkam in skrbi za vrt. Ko je še bila pri moči, je 18 let hodila v župnijsko cerkev: delila je obhajilo, poučevala verouk.

S. Terezija Medvešek: Pripoveduje o misijonu v Bandelu v Indiji. Čeprav v lepi starosti, še vedno pripravlja aspirantke, ki še ne znajo angleščine, za noviciat. Nekatero od sester bodo šle misijonarit v Afriko, podobno kakor indijski salezijanci, ki že delujejo v Keniji. V zavodu imajo 1800 gojenk, povečini pogank. S. Terezija skrbi tudi za kakih 80 starčkov in stark: prihajajo k maši, se s sestro pogovarjajo o Bogu, dobijo nekaj riža in še kakke druge dobrote. Vsi so za vsako malenkost zelo hvaležni. Imajo zraven seveda tudi oratorij, ki ga obiskuje okrog 400 mladih. Poleg verskega pouka dobijo tudi nekaj za svoje lačne želodce in za starše doma.

Horvat Gusti (26.3.85): V Burundiju je za Cerkev vedno težje, posebno še za tuje misijonarje. Oblast je prepovedala vsako versko dejavnost med tednom, dovoljena je v soboto popoldne in ob nedeljah. Močno se vmešava v cerkvene zadeve. Nekateri tuji misijonarji so bili že izgnani. Gusti in Jože Mlinarič vse pozdravljata in se priporočata v molitveni spomin.

VESTI IZ KITAJSKJE

HongKong: Nekdanji inšpektor Massimo poroča, da bo šel hongkonski škof Wu na povabilo vlade v Peking, morda v zvezi s prihodnostjo Hongkonga in Cerkve v njem.

Kunming: Francis Wang, Majcenov sodelavec, sporoča, da Apostolskemu sedežu zvesti katoličani niso hoteli sprejeti novega škofa Kuna. Zdaj je v Šanghaju, kjer prevaja teološke knjige iz francoščine. Vabi Majcena, da si ogleda lepo Šolo modrosti in Kerečevo bolnico v Čaotungu. Poslal je lepe fotografije Kerečevih stavb, ki so še danes v ponos mestu. — Najnovejša vest pravi o hudem potresu v Kunmingu.

DUHOVNE VAJE ZA FANTE V ŽELIMLJEM

— POČITNICE '85 —

Spored:

1. skupina od 26. do 29. junija (za končani 8. razred)
2. skupina od 8. do 11. julija (za končani 7. in 6. razred)
3. skupina od 15. do 18. julija (za končani 7. in 6. razred)
4. skupina od 22. do 25. julija (za končani 5. in 4. razred)
5. skupina od 25. do 28. julija (za končani 5. in 4. razred in vsi zamudniki)

Duhovne vaje se prično prvega dne ob 10. uri in se končujejo s kosilom zadnjega dne.

Vsak udeleženec ali skupina naj se pisno ali po telefonu prijavi na spodnji naslov, po možnosti 10 dni pred začetkom.

Dobrodošli! Z veseljem vas pričakujemo! Prijavi se na naslov:

DOM DUHOVNIH VAJ

Želimplje 46, 61292 IG (tel. 061/662-426)

VESTI IZ VIETNAMA

Sajgon—Hochiminh: Huynh Marko ima težko službo ekonomista za vietnamske sobrate. Za velikonočne praznike vošči in se zahvaljuje za denar in zdravila. Po desetih letih (1975—1985) se življenje na 15 postojankah kljub težavam in zaprekam razvija, pastoralno delo se nadaljuje. Gorečnost za duše je velika. Novinci — 10 jih je — so navdušeni za don Boska. Vsi se Vas hvaležno spominjamo. — Novembra je bil v Hanoju sestanek 'naprednih' katoliških laikov in duhovnikov za ustanovitev narodne cerkve. Hanojski kardinal Kan je proti njihovi nameri odločno protestiral, prav tako nadškof v Hueju in Sajgonu. — Kdo od višjih predstojnikov bi rad obiskal vietnamske sobrate.

Zgodovina salezijanskega Vietnama: Avtorja sta Rassiga in Majcen. Italijansko obleko ji je dal Rassiga, ima 114 strani, izšla je lani. V Uvodu je zapisano: Kratka zgodovina salezijanskega dela, ki jo je napisal A. Majcen. Vsebuje zgodovinski pregled katoliške cerkve v Vietnamu, opis prvih stikov Majcena z Vietnamci, njegovo delo z ustanovitvijo in vodenjem tehniških šol, aspirantata, noviciata in druge dejavnosti, delovanje Hčera Marije Pomočnice ... 'osvoboditev'. Gradiva je ostalo še za poglobljeno zgodovinsko obravnavanje

Don Boskove prostovoljke (21.3.85): Telegram Majcenu pravi: „Želim vesele praznike. 25. marca bosta naredili prve zaobljube dve prostovoljki.“ Iz centra v Rimu je prišlo dovoljenje za zaobljube šele sedaj. Obe je duhovno pripravil za Majcen dve leti pred svojim odhodom iz Vietnama leta 1976. Tako se je uradno pričela ta veja salezijanske družine tudi v Vietnamu.

Prof. FRANC RIGLER sdb

*Matematik,
kateremu človek
ni bil številka*

Zadnji dan velikonočne osmine, 13. aprila 1985, je v domu za bolnike na Trsteniku sklenil svojo trnovo pot salezijanski duhovnik, spoštovani in priljubljeni profesor Franc Rigler.

Rajni Franc Rigler se je rodil 13. decembra 1912 v Prapročah, v župniji Sv. Gregorja, kot zadnji od osmih otrok. Samo pet dni po rojstvu mu je umrla mati. Že v zgodnjih otroških letih je slišal za don Boska. O njem sta mu pripovedovala stric salezijanec, duhovnik Ivan Perovšek (bil je v skupini prvih salezijancev, ki so 23. novembra 1901 prišli na Rakovnik) in teta Ivana, redovnica družbe Hčera Marije Pomočnice, ki je bila misijonarka v argentinski Pampi.

Nadarjenega dečka so poslali v šole k salezijancem v Veržej, kjer je zorel za poklic v don Boskovi družbi. Predstojniki, ki so ga sprejeli v noviciat, so dejali, da je bil „med najboljšimi gojenci, zmoglen, priden, ponižen in preudaren“. V noviciatu na Radni je leta 1928 prejel duhovniško obleko iz rok poljskega kardinala, salezijanca Avgusta Hlonda. Po noviciatu je nadaljeval gimnazijski študij maturiral v Ljubljani. Po triletni vzgojni praksi se je leta 1935 z zaobljubami za vedno posvetil Bogu. Po bogoslovnih študijih na Rakovniku pa je bil posvečen v duhovnika 1939.

Njegovo duhovniško, vzgojno in profesorsko delo je imelo veliko postaj. Vse od ustanovitve salezijanskega zavoda in srednje verske šole v Želimljem leta 1968 je deloval kot diplomirani profesor matematike in fizike na Hrvaškem v raznih škofijskih zavodih in salezijanskih domovih za vzgojo duhovniških poklicev, potem pa v Želimljem, dokler mu ni leta 1983 gangrena vzela obeh nog in ga priklenila na invalidski voziček. Poleg profesorske službe je opravljal še najrazličnejše dolžnosti, zlasti pa je vse sobote, nedelje in praznike posvečal pastoralnemu delu po župnijah, lahko rečemo, vseh hrvaških in slovenskih škofij. Bil je neutrudno oznanjevalec božje besede in vztrajen spovednik. Imel je na tisoče pridig, številne tridnevnice in več ljudskih misijonov. Nanje se je pripravjal vestno, kar priča njegova pridigarska kartoteka, ki obsega preko 4000 osnutkov. V posebno veselje mu je bilo, če je lahko nagovoril otroke in mlade.

Na njegovem duhovnem liku smo posebej zaznali in občutili iskreno dobroto in nadvse rahločutno srce,

polno ljubeznivosti, po zgledu njegovega krstnega zavetnika sv. Frančiška Saleškega. Iz njegovih ust ni prišla žal beseda. Do vsakega je bil prisrčno spoštljiv in prijazen, zato ni čudno, da je bil v vsaki družbi zaželen in dobrodošel. Do dijakov je bil spoštljiv in dober. Vsi so ga imeli resnično radi.

Druga izrazita poteza je bila duhovniška gorečnost in ljubezen do pastoralnega dela. Vedno in povsod, tudi kot profesor, je bil predvsem duhovnik. Njegovo oznanjevanje je bilo jasno in razumljivo, izhajalo je iz globoko verskega prepričanja in zvestega duhovniškega življenja.

Na njem smo občudovali še drugo lastnost, tako značilno za ustanovnika salezijancev, don Boska: neutrudno delavnost. Bil je pravi garač, delal je za dva. Večkrat se je nabralo tudi po 30 ur pouka tedensko. Če je bilo potrebno, je poučeval poleg matematike in fizike še kemijo, grščino in latinščino, zemljepis, zgodovino in še kaj. Dolga leta je bil ekonom in to v časih hudega pomanjkanja. Koliko potov, skrbi in ponižanj je bilo potrebno, da je za stotine dijakov oskrbel vsakdanji kruh. Njegove počitnice so bile kakor pri don Bosku sprememba dela. Ob načrtovanih je bila značilna njegova izjava: „Če je treba, grem jaz.“

Pri vsem tem so njegov značaj krasile vedrina, veselo razpoloženje in optimizem. V času težkih preizkušenj, ko bi narava lahko zatajila, se je izkazalo, da moč za te lepe lastnosti zajema iz globokih korenin duhovnega življenja, ki ga je gojil z molitvijo in doživetim zakramentalnim življenjem.

Zavedamo se, da je bilo njegovo duhovno bogato in delavno življenje za salezijansko skupnost in verska občestva velik božji dar.

Besede iskrene zahvale smo dolžni sorodnikom rajnega Franca, zlasti bratu Lojzetu, ki je bil dan za dnem ob njem kot tolažnik in dragocena opora. Prisrčna zahvala tudi sobratom in osebjem trsteniške skupnosti, ki ga je sprejela onemoglega in mu nudila vse, kar je bilo potrebno in mogoče. Posebno priznanje in zahvala pa gre sobratu Francu Sušniku, ki mu je z ljubeznivo in delikatno pozornostjo pomagal nositi njegov križ. Naj dela ljubezni Bog vsem bogato povrne.

Pogreb v Želimljem, ki ga je vodil inšpektor Anton Košir z okrog 80 somošniki, bogoslovci, mladimi sobrati in drugimi številnimi navzočimi, je dokazal, kako so vsi cenili in imeli radi rajnega Franca.

Kristus, ki mu je bil vera, upanje in ljubezen, naj ga sprejme v večno radost!

stk

KOSTANJEVEC JOŽE (1965–1977)

Sem na to razgledno sleme razborskega hriba, kjer kakor lepa golobica ždi na daleč vidna cerkev Sv. Janeza Krstnika že od leta 1868, je prispel v snegu 18. 2. 1965, zdaj že naš očak, g. Jože Kostanjevec. Prišel je iz Veržeja pri Ljutomeru – začasno – in ostal 12 let, do leta 1977.

Ob svojem nastopu je takole nagovoril župljane:

„Pozdravljam vas, Gospod z vami kot vaš župnik z željo, naj bo z menoj in vami vedno božja pomoč in varstvo Marije Pomočnice ... Nisem prišel k vam počivat, ne iskat udobja in blagostanja. Prišel sem, da prispevam svoj delež za poglobljeno versko življenje in za lepoto vaše lepe cerkve ... Ne bojte se, če ste dobili starega župnika (tedaj je bil star 65 let). Salezijanska družba je vedno mlada, ona je vaš župnik, za mano pa bodo prihajali mladi ... Dobil sem ključ od tabernaklja, cerkve in župnišča. Nimam pa še ključa od vaših src. Zato prosim, da mi ga daste, ker le tako boste imeli korist za svoje duhovno življenje.“

Veliko je Jože Kostanjevec storil za prenovo cerkve, za prenovo src župljanov. Človek se čudi, kako je zmožeg ves ta napor, čeprav ob velikodušni pomoči sobratov. Skrivnost je v izjavi župljanov: „Videli smo ga velikokrat moliti pred Najsvetejšim ali zunaj pred cerkvijo.“

JAKOB BOSTNER (1977–1979)

Za Kostanjevcem je prišel kot predstavnik sevniškega župnika Jakob Bostner. Delo je nadaljeval z novim zagonom, tako da je kmalu nevarno zbol. Pomagat so mu prihajali sobratje iz drugih salezijanskih postojank. Zanimivost je Jakobova 'fotokronika'. V dveh letih je marsikaj uredil in obnovil.

KJE SO TISTI DOMOVI, KI SO VČASIH BILI...

Ob 20-letnici salezijanskega dela na Razborju

Vesel sem, obenem pa me je strah, ko naj s skromnimi besedami osvetlim skoraj četrstoletno delo, pričujočnost in vraščenost don Boskovich sinov v ta prelepi košček slovenske zemlje pod goro Lisco (945 m). Moje srce hoče najprej zapeti hvalnico Bogu in Mariji Pomočnici v imenu vseh sobratov, ki so delovali pred menoj. To pa z besedami duhovnika in narodnega buditelja pok. prof. Lojzeta Pavliča. Že pred vojno je postavil na Lisci kapelo v čast Mariji in vsem slovanskim svetnikom. Pesem je zapisal na Razborju 19. avgusta 1968. Navajam le del besedila te pesmi.

*Sveta, skrivnostna, prelepa si zemlja slovenska,
podoba nekdanjega raja meni se zdiš!
Kje je dežela, ki bi imela toliko svetišč vrh hribov,
ki kličejo v nebeške višave
in verni pošiljajo svetnikom,
Mariji Devici in presveti Trojici
prelepe pozdrave! ...
Kje je dežela,
ki imela bi Lisco, Kum in druge gore?
Kje je dežela,
kjer bi se keltski svetnik sveti Jošt
tako častil,
na Lisci še zdaj, na Kumu nekdanj? ...
Prelep je razgled z Razbora,
kjer delavni, razboriti ljudje žive,
zato jih Troedini Bog blagoslavlja,
da vedno bo veselo njihovo srce!*

JANEZ ZALETELJ
(1979 – 1983)

PRAZNIČNI ODMEVI IZ SEVNICE

Človek bi dejal, da je na Razboru že vse urejeno. Toda mlade oči in goreče srce vidijo vedno kaj, kar je treba izboljšati, obnoviti, kaj novega napraviti. Janez Zaletelj je ugotovil: Težko se je takoj vključiti, vendar so ljudje dobri, uvidevni in veseli, da le imajo duhovnika v svoji sredi. Cerkev je še polepšal, oskrbel zvonove, popravil podružnične cerkevce. Zlasti pa se je posvetil bolnikom, tudi s pomočjo Jakoba Turšiča. Za slovo je pripravil lepo zlato mašo prvemu salezijskemu župniku Jožetu Kostanjevcu.

ANTON MAROŠA

Sedanji oskrbnik župnije na Razborju je na začetku izrazil željo, da bi bil rad ob vodstvu in varstvu Marije Pomočnice po Pavlovo ‚vsem vse‘, kar je on črpal iz izjave: ‚Meni je življenje Kristus.‘ Verniki so se v teh letih skrčili na 560. Duhovno življenje poživlja z duhovnimi obnovami, s srečanji mladih, z dnevi staršev, z obiski bolnikov. Pri tem mu pomagajo velikodušni sobratje, ki s svojo besedo in pričevanjem prispevajo, da je župnija živa. Tudi materialnega dela nikoli ne zmanjka tako pri cerkvi kakor pri podružnici Sv. Lovrenca. Zaslужni pri tem so ključarji in župnijski svet.

Pri vseh tej skrbi za duhovno rast vernikov dušnega pastirja žalosti, da mnogi ne vrednotijo zakramenta sprave in obhajila, marsikdo pa tudi zanemarija sveto mašo.

V tolažbo so mu najzvestejši in najbolj goreči kristjani, ki jih tudi ni malo.

Ne smem pozabiti na posebno doživetje, kadar prihaja na Razbor k svojim starim prijateljem Alifovim pisatelj Alojz Rebula.

Po poročilu A. Maroša – stk

Pred veliko nočjo smo v Sevnici imeli med seboj dva misijonarja. Pred prazniki smo skupaj z njima pregledali kaj je še ostalo od lanskega misijona. Zbrali smo se od petka do nedelje. Pater Filip, ki je gvardijan na Sveti gori, in pater Bernardin sta nas spodbujala pri stanovskih nagovorih, srečanju s šolsko mladino, pri mladinskem srečanju in pri pridigah. Poudarjala sta, kakšno vlogo ima družina za rast v krščanskem življenju. Spodbujala sta k rednemu obiskovanju svete maše.

Na cvetno nedeljo smo se zbrali v velikem številu k blagoslovu zelenja. Zvrstili smo se v procesiji in podoživeli Jezusov zmogoslavni vhod v Jeruzalem. Tiste, ki so prinesli največje in najlepše butare, je komisija ključarjev in mladincev nagradila.

Veliki četrtek nas je zopet spodbudil. Župnik je pri obhajanju zadnje večerje starejšim in zaslužnejšim faranom umil noge, kot je to nekdaj storil Jezus svojim učencem. Ker je to ustano-

vitveni dan evharistije, je bilo tudi obhajilo pod obema podobama za vse navzoče. Po končani maši smo se zbrali še ob božjem grobu.

Na veliki petek zjutraj smo se zbrali h križevemu potu. Tudi zvečer so mnogi prišli k obredom. Mladi so sodelovali pri branju pasijona. Po obredih so imeli še sami kratko bedenje ob božjem grobu.

Na veliko soboto zjutraj se je štirideset fantov zbralo za blagoslov ognja. Ko so se gobe prižgale so samo še čakali, da je duhovnik blagoslovil ogenj in že so se razkropili na vse strani.

Nedeljsko jutro nas je preseñetilo z grmenjem in dežjem. Že ob petih je brnel telefon: ‚Bo procesija?‘ Pet minut pred sedmo uro je le prenehalo padati in zmogoslavni vstali Zveličar nas je zbral v lepo procesijo. Prepevali smo, molili in nato v cerkvi nadaljevali z mašo.

Veseli stisk roke, voščilo Aleluja in razšli smo se, da v družini zaužijemo velikonočni žegen. deec

MISIJON V HOČAH

V letu duhovnih poklicev in v letu mladine smo od 23. do 31. marca v Hočah pri Mariboru imeli misijon. Vodilo misijona je bilo: **NAREDIMO SVOJO VERO ŽIVO.** Pripravo na misijon in sam misijon so vodili salezijanci.

S temeljito pripravo na misijon smo začeli že v adventnem času. Enkrat na mesec je ob nedeljah prišel eden izmed salezijanskih duhovnikov in ljudem spregovoril o določeni temi. Tako je tik pred božičem Tone Ciglar govoril o nujnosti poglobitve vere in o nujnosti nenehnega spreobračanja in prenove. Urednik Družine Jože Zadravec je prvo nedeljo v februarju opozoril na vlogo verskega tiska pri utrjevanju vere. Štirinajst dni pred začetkom misijona pa nas je obiskal Mirko Žerjav. On je

bil namreč misijonar v Hočah na zelo uspelem misijonu leta 1960, torej pred 25 leti. S svojimi spomini na ta misijon je župnijo duhovno pripravil na začetek misijona, s svojo osebnostjo in roko-hitrstvom pa je navdušil otroke in mladino.

Misijon je vodila ekipa salezijancev: Tone Ciglar, Jože Pozdrec, dr. Lojze Snoj in Ivan Turk. Program misijona je bil zelo natrpan, saj ima naša primestna župnija 6000 vernikov in smo imeli maše in srečanja tudi na

dveh podružnicah: v Razvanju in pri Sv. Lenartu v Pivoli.

Misijonarji so nam preprosto in zelo dobro spregovorili o Bogu, o veri, o krščanski poklicanosti, o posmrtnem življenju, o krščanskem služenju, o ljubezni, o grehu in spravi, o evharistiji in Mariji. Vsak dan smo imeli tudi srečanja za posamezne skupine.

Otroci so predvsem ob filmih iz Jezusovega življenja spoznavali Jezusa.

Ministranti so se dvakrat pogovarjali z misijonarjem o nalogah ministrantov.

Pošolski mladini so misijonarji govorili o veri, o krščanskih vrednotah in o smislu življenja.

Samski in ovdoveli so na posebnem srečanju spoznavali smisel svojega služenja in darovanja drugim in za druge.

Zakoncem so na dobro obiskanih srečanjih misijonarji spregovorili o odnosih med zakoncema, o odnosih v družini in o vlogi zakoncev v župniji.

Bolniki in ostareli so imeli svoje srečanje v cerkvi, kjer so spoznavali resnico, da s svojim trpljenjem skupaj s Kristusom soodrešujejo svet. Prejeli so tudi zakrament sprave, bolniškega maziljenja in sv. obhajilo. Bolnike smo prav tako obiskovali na domu.

Tudi člani župnijskega pastoralnega sveta in člani mladinskega ter mešanega cerkvenega pevskega zbora so na svojem srečanju poglobljali zavest, da je njihovo sodelovanje nujen sestavni del pastoralnega dela v župniji.

Ob zaključku misijona na cvetno nedeljo je vsak misijonar povzel glavne misli svojega oznanjevanja in napovedal misli, ki jih moramo posamezni stanovi uresničiti v življenju po misijonu.

Misijon je uspel, saj se ga je udeležilo 50% krščenih v naši primestni župniji (pred 15 leti samo 20%).

Jože Hozjan
nadžupnik

FAKULTETA ZA ŽENSKO STROKOVNJAKE

Fakulteta 'Auxilium' za pedagoške znanosti v Rimu je namenjena za višjo pedagoško in katehetsko izobrazbo najprej salezijanskih sester potem pa tudi za ženski laiški svet. Odrpta je za vse narodnosti in dejansko ne njej študirajo redovnice in laikinje s celega sveta. Med njimi so študirale in še študirajo tudi mlade slovenske in hrvaške sestre salezijanke.

Ustanova ima svoje začetke v turinskem Mednarodnem inštitutu pedagogike in verskih znanosti, ki ga je ustanovilo vodstvo salezijanskih sester leta 1954. Leta 1966 je bil inštitut vključen v Višji pedagoški inštitut salezijanske univerze. Kongregacija za katoliško vzgojo ga je leta 1970 povzdignila v samostojno fakulteto in dobila svojo sedanjo ureditev v Rimu leta 1978.

Že sama stavba tega inštituta v Rimu je zasnovana tako, da omogoča sodoben pristop k znanostim o človeku in nudi sestrinam in drugim študentkam vse potrebno za miren in poglobljen študij pa tudi za življenjsko doživetje salezijanskega poklica v duhovnosti in v poslanstvu za mlade. Prav zaradi tega ima fakulteta še posebno šolo za verske vede in šolo za socialno delo, 'doktor'.

Sedanja predsednica fakultete je s. Antonia Colombo. Doktorat iz prava je dosegla na milanski katoliški univerzi, iz psihologije na belgijski univerzi v Louvainu. Na fakulteti poučuje dinamično in klinično psihologijo.

Ena od študentk ji je zastavila naslednja vprašanja:

V: Kaj hočete doseči z vašo šolo?

O: Ustanova sprva ni imela namena postati fakulteta. K temu jo je spodbudila kongregacija za katoliško vzgojo in s tem pokazala izredno zaupanje v nas. V statutu naše fakultete je zapisana obveza pospeševati na načelih don Boskove krščanske vzgoje poglobljanje vprašanj o otroštvu in mladostništvu z ozirom na žensko naravo.

V: Imate kake težave pri uresničevanju namembnosti vaše fakultete?

O: Težave so zunanje narave: najprej oddaljenost od mestnega

središča. Smo daleč na obrobju mesta, ki nam sicer omogoča miren študij, otežuje pa nam vzgojno prakso po drugih šolah in ustanovah, ki so v mestu; potem vprašanje priznanja s strani države naših akademskih naslovov, kar je posebno pomembno za laiške študentke.

V: Kako lahko sestre uporabijo svoje znanje, ki so ga dosegle na fakulteti?

O: Veliko sester se posveti poučevanju v naših šolah, druge v ustanovah za šolsko in poklicno usmerjeno izobraževanje glede na specializacijo, ki so jo dosegle. Veliko poklicnih smeri pa je še v nastajanju in razvoju. Z zadovoljstvom ugotavljamo, da imajo naše doktorice mnogo bolj popolno znanstveno in poklicno izobrazbo, kakor jo dobijo študentke na državnih univerzah. Te dosežke pripisujemo študijskemu sistemu, po katerem se študentke dve leti poglobljajo v filozofijo in teologijo, na tem temelju potem gradijo svoje psihološko in pedagoško vedenje o človeku. Vsako specializacijo spremljajo praktične vaje pod vodstvom strokovnjakinj, kar je tudi velika prednost pred študentkami državnih univerz.

Po BS 1985/3 – stk

Mladinoljub in šolnik**JANEZ SMREKAR**

Kanonik Luka Jeran je v svoji oporoki začrtal cilje Smrekarjevih prizadevanj: „Skrbi in žrtvuj se za mladino! Stori vse, da pridejo salezijanci na Kranjsko. Veliko boš moral trpeti, imeš boš nasprotnike, a ne obupaj in ne odnehaj, tudi če bi bilo tako hudo, kakor da bi drva cepilo na tebi. Videl boš, da bo Bog pomagal

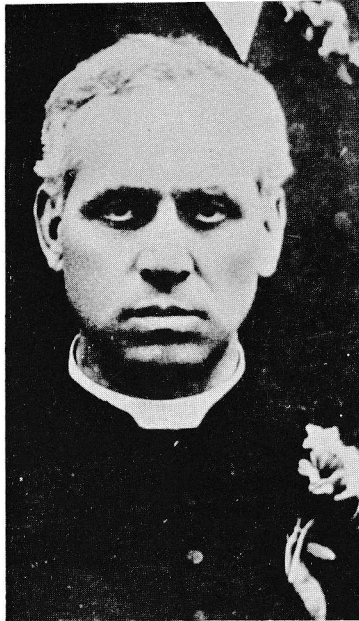
Kateheta Janeza Smrekarja z vso pravico imenujemo ustanovitelja salezijanskih ustanov na Kranjskem, saj je zanje pripravil vse potrebno, naša kulturna zgodovina pa mu je po smrti priznala, da je bil „velik mladinoljub in vzoren šolnik“.

Smrekarjeva življenjska pot

Na desnem bregu Save med Ljubljano in Litijo leži prijazen kraj Laze, rojstni kraj Janeza Smrekarja. Slapničarju, kakor so po domače imenovali gospodarja kmetije, se je sin Janez rodil 9. aprila 1853. S šolanjem je začel v domačem kraju, ga nadaljeval v Ljubljani, kjer je maturiral leta 1876 in bil 26. julija 1879 posvečen v duhovnika.

Prvo delovno mesto je bil Polhov Gradec. Pridobil si je srca ljudi in v petih letih storil veliko dobrega. Naslednja postaja v njegovem življenju je postalo Kočevje, kjer je bil katehet in kaplan, hkrati so postali njegovi načrti širši, v prid celotne Cerkve. Trudil se je, da bi Kočevje dobilo misijonsko hišo.

Svojo največjo delavnost pa je vendarle razvil v Ljubljani, kjer je tudi imel največ možnosti. 1886 je bil imenovan za kateheta na drugi mestni šoli za fante in v tej službi vztrajal 34 let, do svoje smrti. Ob koncu prve svetovne vojne je bil zaradi svojega prizadevanja imenovan za „opata božjega groba“, častni naslov, ki ga je v tistih časih podeljevala Cerkve, in s tem dobil pravico, da

nosi mitro in pastorage. Poleg resnega opravljanja svojih dolžnosti se je povezoval z vsemi, ki so si prizadevali za vzgojo revnih in zanemarjenih otrok.

Rad je poprijel za pero, pri tem ni imel v mislih literarnega ustvarjanja, ampak predvsem otroke, med katerimi je delal. Z Jeranom je sodeloval v Zgodnji Danici, samostojno pa je objavljaj molitvenike, romarske potopise in zapise o salezijanskem delu.

Janez Smrekar je umrl 19. maja 1920 v Ljubljani.

Smrekar – salezijanski sotrudnik

V Jeranovi šoli se je Smrekar naučil, da bo za izboljšanje razmer med mladino mogoče kaj narediti le z združenimi močmi in z uporabo vseh sredstev, ki jih je imela na razpolago Cerkve. Zato je tudi tako navdušeno podprl misel, da bi na Kranjsko prišli salezijanci in se posvetili slovenski mladini. S svojim delom in spisi je polagal temelje družbi salezijanskih sotrudnikov, začel je pripravljati prve shode za svoje pomočnike in želel poskrbeti materialno osnovo za bodoče delo. Svojo misel je širil med uglednimi delavci v takratnem javnem življenju.

Posebno se je njegovo delo za organiziranje sotrudnikov razmahnilo po letu 1895, ko ga je vrhovni predstojnik Mihael Rua imenoval za voditelja sotrudnikov v ljubljanski škofiji. Poskrbel je, da je bila prevedena knjižica o sotrudništvu in v Turinu natisnjena. Drobnobrošuro z naslovom „Sotrudniki salezijanski ali iskušeno sredstvo družbi človeški koristiti s pospeševanjem npravnosti“ je pošiljal vsem, ki so se zanimali za delo z mladimi. Marsikdo mu jo je vrnil s pikrimi pripombami. Mnogi pa so se vendarle ogreli za to obliko sodelovanja.

Istega leta je v dneh od 23. do 25. aprila sodeloval na prvem mednarodnem shodu sotrudnikov v Bologni. V slovenščini je izrekel svoj pozdrav don Rui, številnim škofom in kardinalom in drugim udeležencem. Izrazil je veselje ljubljanskega škofa Jakoba Missije, da se salezijanska misel v njegovi škofiji lepo razvija. Nato je predstavil, kaj vse je že bilo storjeno, da bi Kranjska dobila prvo salezijansko ustanovo: v italijanske zavode so že poslali prve kandidate za don Boskovo družbo, kupljen je bil prostor in hiša, kjer bi lahko začeli z delom. Potres, ki je 1895 prizadel Ljubljano pa je zaustavil dobro za-

četo delo. Svoj pozdrav je zaključil z besedami: „Moja želja in želja vseh sotrudnikov je, da bi salezijanci čimprej prišli med nas, kar bi bilo velikega pomena za Slovence in vso deželo.“ O delu kongresa je sproti pisala Zgodnja Danica, saj sta se Jeran in Smrekar dogovorila za to.

Za sotrudnike je pripravljaj redne shode, na katerih jim je največkrat govoril kar on, ali pa je povabil teološke profesorje in druge poznavalce cerkvenega življenja. Ob srečanjih so spoznavali značilnosti salezijanskega dela, ugodnosti in dolžnosti sotrudnikov, možnosti dela v prid Cerkve in se tako vključevali v svetovno gibanje zavzetih katoličanov. Januarja in maja 1896 je Smrekar pripravil obsežnejše srečanje z več govori in skupno pobožnostjo v cerkvi sv. Jakoba. Takrat so začeli pisati Zapisnik društva salezijanskih sotrudnikov in izvolili odbor, ki je imel nalogo, da skrbi za redno delo zveze sotrudnikov. Uredništvo Zgodnje Danice pa so naprosili, da bi še naprej bila glasilo sotrudnikov, dokler ne bi dobili svojega glasila. To svoje poslanstvo je opravljala vse do leta 1904, ko je izšla prva številka glasila salezijanskih sotrudnikov Don Bosko.

Katehet Smrekar je vodil tudi delo Društva za zgradbo zavetišča in vzgojevališča v Ljubljani, ki

je bilo ustanovljeno leta 1893 in je imelo predvsem nalogo, da postavi ustanovo, v katero bi lahko prišli salezijanci in začeli svoje delo. Prav to Društvo je sedem let kasneje kupilo graščino Rakovnik in jo izročilo salezijancem.

Prva knjižica, ki so jo salezijanci izdali po svojem prihodu na Rakovnik. Napisal jo je Jože Meze.

Smrekarjevo delo za salezijanske poklice

Veliko energij in požrtvovalnosti sotrudnikov je zahtevala skrb, da bi poskrbeli tudi za slovenske poklice v don Boskovi družbi. Jasno so se namreč za-

vedali, da je to eden temeljnih pogojev, če hočejo, da bodo salezijanci res kdaj začeli s svojim delom med Slovenci. Že leta 1893 se je Smrekar dogovoril s predstojniki različnih zavodov v severni Italiji, da bi sprejeli nekaj slovenskih fantov in jim pomagali, da postanejo salezijanci. Naslednje leto, na praznik sv. Jakoba, je voditelj sotrudnikov spremljal v Turin prve štiri dijake. Jeseni istega leta sta se jim pridružila še dva.

Število se je nato večalo vsako leto, marsikdo se je resda vrnil, tudi zaradi domotožja in težav pri učenju, večina pa je vendarle vztrajala. Po štirih letih jih je v različnih zavodih bilo že 18. Smrekarjevo prizadevanje je prineslo prvi sad že ob otvoritvi zavoda na Rakovniku, od prvih štirih salezijancev pri nas so bili kar trije njegovi dijaki. Takoj naslednje leto, 1902., pa je bil posvečen v duhovnika prvi dijak, ki ga je v Italijo poslal Smrekar. To je bil Jože Valjavec, doma iz Leš na Gorenjskem.

Z delom za poklice si je Smrekar postavil velik načrt, pri tem pa pozabil na težave, ki jih je uresničevanje prinašalo s seboj. S starši se je dogovoril, da bodo prispevali določen delež za njihovo vzdrževanje, a svoje besede niso vedno držali. Dolgovi so rasli. „S svojim trudom za naše salezijance v Turinu in še bolj v svojem trudu za salezijance pri nas doma, sem si nakopal tako neizmerno težko butaro, da bi bil že davno pod njo omagal, ako bi ne zaupal v Božjo ter Marijino pomoč,“ je potožil leta 1898.

Katehet Smrekar ostaja še naprej velik salezijanski dobrotnik, prvi voditelj sotrudnikov, dober poznavalec don Boska in ustanovitelj salezijanskih ustanov na Rakovniku ter na Radni pri Boštanju.

B.K.

Smrekar na novi maši salezijanca Lojzeta Kastelica

Tone Bedenčič nastopa s svojim mladinskim pevskim zborom

UTRIP ŽIVLJENJA NA TRŽAŠKEM

Slovenska salezijanska inšpektorija je že 20 let prisotna tudi na Tržaškem. V začetku letošnjega leta je bila na željo tržaškega škofa podpisana pogodba za nadaljnje sodelovanje. Osnovna naloga bi naj bila animacija mladinske in poklicne pastorale na Tržaškem.

Središče tega dela je Marijanišče na Opčinah pri Trstu. Tu najdejo svoj prostor skavti in razne pevske in druge glasbene skupine. Morda nam te oblike delovanja niso tako blizu, zato naj povemo o njih še kako misel.

Skavti so katoliška mladinska organizacija, ki se na znotraj bogati in pogloblja z medsebojnim srečevanjem v skupinah, navzven pa je dejavna pri raznih verskih prireditvah in dejavnostih. Eno noč v letu posvetijo skupni molitvi in pesmi. V postu pripravijo križev pot v naravi, katerega se udeleži tudi do 50 mladih. Njihovo prijateljstvo v Bogu jim pomaga graditi tudi sobrat Tone Bedenčič.

„Vesela pomlad“, zbor, ki je že gostoval v raznih mestih Evrope in Amerike, je sad trdega dela sobrata Franca Pohajača z mladimi na glasbenem področju. Vsak dan ima s posameznimi skupinami nekaj ur vaj, kjer so vedno prisotni tudi duhovni elementi.

Fante je povezal v štiri skupine, od katerih dve še danes bolj ali manj samostojno nastopata. Z veseljem sodelujejo pri bogoslužju in drugih kulturnih in narodnih prireditvah.

Oba omenjena sobrata več ur na teden poučujeta verouk, ki je v Italiji šolski predmet. Gotovo jima vzame priprava in sama predavanja veliko časa.

Ob vsem tem sodelujeta v pastoralni in tako ohranjata živ stik z ljudmi. Pohajač pomaga v openski župniji, Bedenčič pa v župniji Repentabor, slavni postojanki še iz turških časov. Rednim skrbem se je pridružila še obnova cerkve in župnijskih prostorov. V notranjosti cerkve je skoraj dokončana nova električna napeljava, kateri bo sledila obnova zunanjih in notranjih zidov in dokončna oprema zakristije.

Napol porušena polovica župnišča je spet pozidana. Potrebno je še veliko napora za notranjo ureditev in opremo prostorov, kjer bodo našli svoje mesto skavti, pevski zbor, župnijski svet in druge dejavnosti.

V zadnjem času zbira njihova farna skupnost sredstva za vzdrževanje dveh naših bogoslovcev,

Tržaški škof Lorenzo Bellomi in njegov vikar za Slovence mons. Lojze Škerl med opensko mladino

za kar smo jim iskreno hvaležni. S tem kažejo svojo veliko skrb za nove duhovne poklice.

Celovita predstavitev skupnosti na Opčinah zahteva, da omejnimo tudi duhovnika Franca Štuhec, ki je vedno pripravljen pomagati in svetovati s svojo bogato izkušnjo. Do konca tega šolskega leta oskrbuje župnijo Zgonik.

Z veseljem pa priskoči na pomoč, posebej za večje praznike, tudi dr. Jože Sraka. Njegov raziskovalni duh ga vodi po raznih svetovnih mestih, kjer opravlja svoje znanstveno delo. Ko se občasno vrne na Opčine, je pripravljen prijeti za vsakovrstno delo.

Čisto ob koncu manjkata samo še dva: njihova skrbna gospodinja, ki že čez deset let veliko dušno kuha in pospravlja, in Dik, ki jih, kadar ne zadremlje, budno čuva.

Franček

SKUPNA MOLITEV ZA POKLICE

Na belo nedeljo je bilo v Trstu molitveno srečanje za poklice. Somaševanje s priložnostno homilijo je vodil salezijanec dr. Janez Jenko. Sodelovali so salezijanski novinci in bogoslovci. Njihovemu petju je dal intonacijo mladinski zbor z Opčin, ki ga vodi salezijanec Franc Pohajač.

Po maši je bila v župnijski dvorani prireditelj, ki bi naj navzoče opogumila pri vztrajni molitvi za poklice. Novinci so uprizorili sodobno odločanje za poklic v polurni igrici. Zvesti poslušalci so vztrajali tudi pri polurnem pogovoru vseh navzočih semeniščnikov, ki so sproščeno pripovedovali o svoji odločitvi za poklic in kako živijo sedaj po prvih letih odločitve.

Tudi v dvorani je nastopil mladinski zbor z Opčin, kvartet frančiškanskih sester in salezijanskih bogoslovcev. Temu molitvenemu in prijateljskemu srečanju je namenil primerno pozornost tudi tržaški radio.

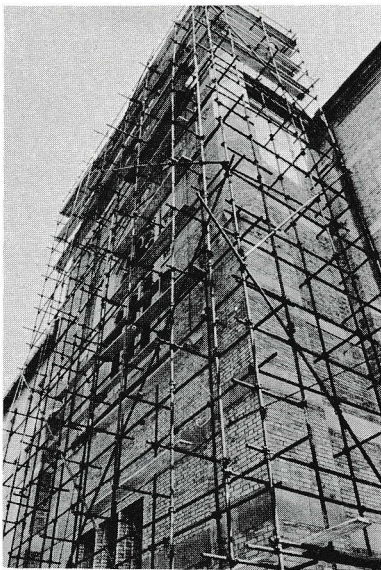
Letos imamo pet novincev

Novinci v letu noviciata bolje spoznajo božji klic, ki je lasten ustanovi. Tako preizkusijo način življenja ustanove in si izoblikujejo miselnost in srce v njenem duhu. Spolnjujejo se v človeških in krščanskih krepostih. Po molitvi in odpovedi samemu sebi se usmerjajo na pot posvečenosti Bogu in ljudem. Nekako tako govori o novincih Zakonik cerkvenega prava.

Tako so se tudi naši letošnji novinci odpravili na pot odkrivanja Kristusa, ki deluje v salezijanski družbi, kakor je razumel sveti Janez Bosko. Letos so to Milan Kavčnik (Šenčur), Aleksander Osojnik (Maribor), Djuro Penov (Mužlja, Vojvodina), Franc Plahuta (Pilštanj) in Peter Polc (Čemšenik). Skozi leto noviciata jih poleg magistra Borštnika spremlja asistent Peter Ivančič, ki ima vedno pripravljene dobre nasvete: „Zapomnite si: če hočete, da boste opravičili zaupanje, ki ga ima Bog do vas, bodite vedno na vrhu. To se kaže v vsakdanjem izpolnjevanju Konstitucij in vsakdanjih nalog!“

42 salezijanskih magistrnovincev z vsega sveta na tečaju v generalni salezijanski hiši v Rimu. Ti magistri vzgajajo trenutno okrog 700 novincev, največ na Poljskem in v Indiji.

RAKOVNIŠKO SVETIŠČE V PRENOVI

Lani smo praznovali 60-letnico, kar je svetišče Marije Pomočnice bilo posvečeno. Temeljni kamen pa je bil blagoslovljen že 20 let poprej!

Leta so na zunanosti svetišča pustila svoje sledove. Svetišče je potrebno prenove, na nekaterih mestih kar temeljite.

V spominski knjižici SVETIŠČE MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU smo lani zapisali: „Knjižica hoče biti izraz hvaležnosti salezijancev, najprej Mariji Pomočnici za njeno čudežno navzočnost na Rakovniku, potem pa prav vsem vam, ki ste to svetišče s svojimi darovi pomagali graditi, in vam, ki to svetišče ohranjate s svojo živo vero in gorečo ljubeznijo, kakor tudi s svojimi darovi!“

Hvaležni smo vam za vsak dar, ki ga namenite za prenavo svetišča. Vsem pa kot izraz hvaležnosti v spomin darujemo knjižico SVETIŠČE MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU! Če se nam oglasite po pošti, ne pozabite napisati svojega naslova, da vam bomo lahko poslali omenjeno knjižico!

Plačilo za vašo darežljivo velikodušnost pa naj bo mogočna priprošnja Marije Pomočnice. Salezijanska skupnost se vas vsak dan spominja v svojih molitvah pri oltarju Marije Pomočnice.

salezijanci

ROMARSKI SHOD NA RAKOVNIKU

Romarskemu shodu v letu duhovnih poklicev in v letu mladih, bo poseben pečat dalo mašniško posvečenje treh salezijancev.

Petek, 24. maja
LITURGIČNI PRAZNIK

Maše ob 6.00, 7.00, 8.00, 9.00.
Ob 18.30 slovesna maša s petimi litanijami

Sobota, 25. maja
**SREČANJE MOLIVCEV ZA DUHOVNE
POKLICE**

- 9.00 molitveno srečanje molivcev
- 11.00 mašniško posvečenje treh salezijancev – škof Lenič
- 14.00 pete litanije, blagoslov
- 19.00 romarski shod pri lurški votlini procesija v cerkev, blagoslov
- 23.00 – 24.00 nočna molitvena ura bedenje ob molitvi in pesmi vso noč

Nedelja, 26. maja
ROMARSKI SHOD

- Maše ob 6.00, 7.00, 8.00, 9.15 in 11.00.
Ob 8.00, 9.15 in 11.00 vodijo novomašniki.
- 14.30 procesija k lurški votlini s kipom Marije Pomočnice. slovesno mašo vodijo novomašniki sodeluje mladinski ansambel iz Stranj s svojo izvirno glasbo in simboliko postavitev obnovljenih zahvalnih znamenj v cerkvi zahvalna pesem in blagoslov

K tej slovesnosti vabimo posebej redovnice, narodne noše, zlasti pa otroke in mladino

PRIDITE, MARIJA VAS PRIČAKUJE!